

ærede Medlem kom med en saadan Afbrydelse, og det er ogsaa noget, som bliver hævdet i det Blad, som jeg udtalte mig til. Jeg kunde have sagt, at denne Sag vilde jeg ikke udtale mig om, paa dette Spørgsmaal vilde jeg ikke svare, eller jeg kunde være kommet med lignende evasive Udtalelser. Der er ikke et Menneske, som ved, hvad Presse er, og hvad Spørgsmaal vil sige i saadanne Tilfælde, som ikke vil indrømme, at hvis jeg havde svaret saaledes, havde det været akkurat det samme som, at jeg havde svaret bekræftende paa Spørgsmaalet. Journalister er ikke dummere end andre Mennesker — de skulde for Resten helst være klogere end andre Mennesker, siden det er dem, der oplyser os om saa mange Ting, men de er i alt Fald ikke dummere —, og hvis jeg siger til en Journalist, som forelægger mig et Spørgsmaal af denne Beskaffenhed: „Om dette Spørgsmaal kan jeg ikke udtale mig“, er det saa sikkert, som jeg staar her, at Journalisten i samme Øjeblik ved Besked og gaar hjem og skriver: Finansministeren siger, at han vil ikke udtale sig om Sagen, følgelig er der noget om Tingen. Han vilde ellers være en daarlig Journalist og Menneskekender. Jeg tror, som sagt, at denne unge Mand, som jeg vover at betegne som en elskværdig Fyr — jeg ved ikke, om det kan fornærme Pressen i nogen Henseende, at jeg betegner dens Repræsentanter som elskværdige —, var ikke mere paatrængende, end Journalister ellers er. En Mand, som kommer og spørger mig om en saadan Sag, vil i samme Øjeblik, jeg nægter at svare, være ganske klar over, at der er noget i Gære.

Hvad Grund skulde jeg for øvrigt have til at skjule Sandheden undtagen den, at det var min Pligt at skjule den? Er der virkelig noget Menneske i denne Sal eller udenfor denne Sal, som tror, at jeg kunde have nogen anden Bevæggrund til ikke at svare rent ud Sandheden, hvis ikke jeg mente, at det var min Pligt at tie? Hvad i Alverden skulde have bevæget mig dertil? Den Fornøjelse at sige noget, der ikke er sandt, er ikke saa stor, og jeg er oprigtig talt et saa ærligt Menneske, som jeg tror, der i Almindelighed gives: jeg holder meget af at sige Sandheden, naar jeg paa nogen Maade kan. (Munterhed). Jeg ved ikke rigtigt, hvad man her undrer sig over. Jeg siger Sandheden, naar der er en Mulighed for at sige den, naar ikke jeg har en Pligt til at fortie den, men det havde jeg. Og jeg siger atter: Hvad

Grund i Alverden skulde der være for mig til at fortie Sandheden, hvis ikke jeg troede, det var min Pligt, hvis ikke jeg følte en international Pligt overfor et andet Lands Regering og overfor Sagens Behandling til at tie stille? Følgelig handlede jeg saadan, som et Menneske maa gøre i en saadan Sag. Jeg gav det falske Dementi for ikke at give den fuldkomment sikre Oplysning. Og jeg vil dertil endnu føje følgende. Jeg vidste jo, at om en Maaned eller saa vilde det, hvis Sagen gik i Orden, blive klart for alle, at der havde været ført Forhandlinger. Jeg kunde da altsaa med fuldkommen Vished sige mig selv: Dette Dementi, som jeg nu giver, er saaledes, at man om nogen Tid vil sige, at det var ikke rigtigt, for naturligvis vidste Ministeren god Besked. Alt dette var mig klart, og dog alene af Hensyn til dette, at jeg skulde bevare den Hemmelighed, som var mig betroet som Embedsmand, tier jeg stille og giver Journalisten den eneste Besked, jeg kan, og siger, at der intet foreligger om disse Salgsforhandlinger. Afviser jeg ham, er det det samme, som at jeg giver ham den fulde Besked. Den anden Mulighed var altsaa den at betro mig til ham. Det vil vist ikke en Gang det ærede Medlem mene, at jeg skulde have gjort.

Det ærede Medlem har det Indtryk, at jeg har sagt, at de ministerielle Kontorer belejredes af Journalister baade Dag og Nat. Natten har jeg ikke talt om. Men er det ærede Medlem virkelig saa ukyndig i, hvad der foregaar i Landet, at han ikke ved, at alle ansvarlige Personer eller ledende Mænd i forskellige Stillinger belejres ustandseligt af Journalister? Læser han da ikke Bladene? Jeg tror, det ærede Medlem en Gang har sagt, at han læste alle Blade. Jeg misunder ham ikke den Fornøjelse, men læser han alle Blade, maa han vide, i hvilken Grad alle, som overhovedet kan have en Mening, der kan have nogen som helst Betydning, at meddele om en Ting, spørges. Det ærede Medlems Stilling her overfor synes jeg er kun en Stilling ad hoc, for dette Tilfælde, skønt det ærede Medlem meget godt ved, at Folk spørges og spørges af Journalister, og man svarer derpaa.

Det Eksempel, som jeg anførte paa, hvorledes en Minister maatte stille sig, havde det ærede Medlem ikke forstaaet og altsaa ikke læst saaledes, som det stod i mit Foredrag. Jeg sagde dette: Hvis der to Dage inden Krigens Udbrud af en Journalist rettes til Krigsministeren i et Land,